

iøvrigt maatte give ham til at holde det tilbage. Bestemmelsen vil følgelig navnlig faa Betydning med Hensyn til Forskrifter, Kommittenten giver Kommissionæren paa et senere Tidspunkt end den oprindelige Aftale.

Overfor den almindelige Affattelse af § 33, 1ste Punktum er det fundet rigtigst i 2det Punktum at henvise til, at § 34 angiver de Tilfælde, i hvilke Kommissionæren i Kraft af sin Sikkerhedsret har Salgsret, og at følgelig Paalæg fra Kommittentens Side om, at Godset ikke maa sælges eller ikke maa sælges under en vis Pris, kun kunne fraviges, naar Kommissionæren har Salgsret efter § 34. Kommissionæren vil saaledes ikke kunne tilsidesætte saadanne Paalæg, blot fordi han kan befrygte Prisfald, som udsætter hans Sikkerhed for Fare.

§ 34.

Den Kommissionæren ved denne Bestemmelse tillagte Salgsret gælder ligesom de ham ved den foregaaende Paragraf indrømmede Beføjelser saavel det Tilfælde, at Panteretten er hjemlet ved § 31, som det Tilfælde, at den har sin Hjemmel i § 32, og baade for Handelskommission og Civilkommission; Anerkendelsen af Salgsret for den civile Kommissionær er en Ændring i Forhold til gældende Ret, som er fundet ubetænkelig. Salgsretten er ifølge § 34, 1ste Punktum normalt knyttet til den Betingelse, at vedkommende Fordring er forfalden. En Undtagelse herfra gøres i 2det Punktum for det Tilfælde, at Godset er udsat for hurtig Fordærvelse, eller dets Bevaring vil medføre uforholdsmæssigt store Bekostninger, forsaavidt Kommissionærens Sikkerhed ellers vilde udsættes for Fare. I Tilfælde som de nævnte vil Kommissionæren ordentligvis ifølge §§ 7 og 8 være pligtig at sælge, men selv om Kommittenten skulde tilkendegive, at han ikke ønsker Salg, bør Kommissionæren have Ret hertil. Derimod har man ikke turdet give Kommissionæren Salgsret til Fyldestgørelse af en ikke forfalden Fordring ogsaa i Tilfælde af, at Prisfald truer med væsentligt at for-

ringe Kommissionærens Sikkerhed i Godset, jfr. Bemærkningerne til § 33; det vil hyppigt kunne være tvivlsomt, om Prisfaldet ikke er blot rent forbigaaende.

Det noget omtvistede Spørgsmaal, hvorvidt en ved Haandpant sikret Fordring i Tilfælde af Debtors Konkurs dog ikke i den Forstand altid maa anses for at være forfalden, at Haandpanthaveren er berettiget til at sælge Pantet, har man ikke ment at burde afgøre særligt med Hensyn til den her foreliggende specielle haandpantlignende Sikkerhedsret. Man formener, at hvad der vil blive antaget at gælde om Haandpant i Almindelighed i denne Henseende, ogsaa vil findes anvendeligt paa den her omhandlede Panteret.

At Kommissionæren i Kraft af § 34, 1ste Punktum kun kan sælge Godset eller noget af det i det Omfang, hvori det er nødvendigt til forfaldne Fordringers Fyldestgørelse, følger af, at Salgsretten kun er indrømmet for forfaldne Fordringer, og fremgaar af Affattelsen, der ogsaa viser, at Salg ifølge 2det Punktum kun kan foretages i det Omfang, hvori det udkræves for Sikkerhedens Skyld.

Det kunde synes noget tvivlsomt, om Kommissionæren skal have samme Ret til Provision, som ellers vilde have tilkommet ham, naar Salget, som her, sker i hans egen Interesse. Kommittenten vil hyppigt lide Tab ved en saadan Realisation, og der vil kunne paaløbe Ekstraudgifter, som han maa bære, f. Eks. Auktionsomkostninger, jfr. Paragrafens 2det Stykke. Det kunde da synes haardt, om han desuden skulde betale Kommissionæren Provision. Da det imidlertid skyldes hans eget Forhold, at Kommissionæren maa sælge Varen under disse Omstændigheder, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at betage Kommissionæren den ham ellers tilkommende Provision, som udgør Godtgørelse ogsaa for andet Arbejde end Salgets Foretagelse. At give ham Provision anbefaler sig ogsaa af den Grund, at en saadan Ret indeholder en virksom Opfordring for Kommissionæren til at søge at bringe det mest mulige ud af Salget, og Bestemmelsen er da ogsaa i Overensstem-